

Sygn. akt III SPP 4/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie ze skargi A. G.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...]

w sprawie I ACa .../13,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 15 stycznia 2015 r. (data nadania w placówce pocztowej) powódka A. G. (reprezentowana przez adwokata A. Z.) złożyła bezpośrednio do Sądu Najwyższego (data wpływu 19 stycznia 2015 r.) skargę na przewlekłość postępowania w sprawie o sygn. I ACa .../13 w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym [...] oraz przed Sądem Najwyższym. W uzasadnieniu skargi wywiedziono w szczególności, że w dniu 7 stycznia 2014 r. pełnomocnik powódki wniósł do Sądu Apelacyjnego w [...] skargę kasacyjną od wyroku z dnia 11 października 2013 r. Sąd Apelacyjny przesłał skargę do Sądu Najwyższego dopiero po ponad 6 miesiącach od dnia jej złożenia i "skarga nadal oczekuje na rozpoznanie". Zdaniem skarżącej, "w związku z tak długim okresem oczekiwania na przesłanie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego oraz dalsze oczekiwanie na jej rozpoznanie, uznać należy, że nastąpiło w związku z tym rażące naruszenie prawa powódki do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż została złożona po zakończeniu postępowania dotyczącego rozpoznania skargi kasacyjnej powódki. W dniu 13 stycznia 2015 r. w

sprawie o sygnaturze V CSK 351/14, Sąd Najwyższy podjął bowiem postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania.

W myśl art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.), skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. *A contrario* oznacza to, że skarga nie jest dopuszczalna "poza tokiem" postępowania, w szczególności po jego zakończeniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2013 r., KSP 5/13, OSNSD 2013, poz. 90). Postępowanie skargowe ma charakter "wpadkowy" w stosunku do postępowania głównego, wobec czego nie może być prowadzone ani przed jego wszczęciem, ani po jego zakończeniu. Postępowanie w sprawie sądowej trwa (jest w toku) dopóty, dopóki nie dojdzie do wydania w sprawie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie. Skarga na przewlekłość postępowania jest bowiem środkiem prawnym wymuszającym rozpoznanie sprawy przez sąd, a więc spełnia swoją rolę jedynie wtedy, gdy zostanie wniesiona w toku postępowania. Złożenie przez stronę takiej skargi już po zakończeniu postępowania jest więc bezprzedmiotowe. Oceny tej nie zmienia uznanie, że w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, ocenie - pod kątem przewlekłości - podlegają nie tylko zarzuty dotyczące aktualnej fazy postępowania, lecz także zarzuty odnoszące się do przebiegu całego postępowania (od jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia) niezależnie od tego, na jakim etapie postępowania skarga została wniesiona (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 292 oraz postanowienie z dnia 24 września 2013 r., III SPP 188/13, LEX nr 1448755).

Ponieważ skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie w toku postępowania, to późniejsze jej wniesienie jest niedopuszczalne, co prowadzi do odrzucenia tego środka prawnego przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o postępowaniu zażaleniowym obowiązujących w postępowaniu, którego skarga dotyczy (art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.). W tym względzie utrwalone

jest stanowisko prezentowane zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienia z dnia 27 lipca 2005 r., III SPP 127/05, Lex Polonica nr 2793052; z dnia 19 stycznia 2006 r., III SPP 162/05, LEX nr 439157; z dnia 21 września 2010 r., III SPP 19/10, Lex Polonica nr 3933929; z dnia 6 maja 2011 r., III SPP 5/11, LEX nr 848148; z dnia 12 czerwca 2012 r., III SPP 21/12, LEX nr 1274992 oraz z dnia 12 czerwca 2012 r., III SPP 25/12, OSNP 2013 nr 11-12, poz. 145), jak i w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (postanowienia z dnia 19 sierpnia 2011 r., I OPP 54/11, Lex Polonica nr 2807905 i z dnia 22 września 2011 r., II OPP 29/11, Lex Polonica nr 3036723) oraz sądów powszechnych (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 października 2004 r., I S 5/04, OSA w Katowicach 2004 nr 4, poz. 9).

Wobec tego, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.